

EL BORINOT

Any I - Núm. 5

27 Desbre 1923

Subscripció:

Trimestre, 3'50

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

SETMANARI DE BARRILA
20 cms.

L'HO
DELS

ME
NASS

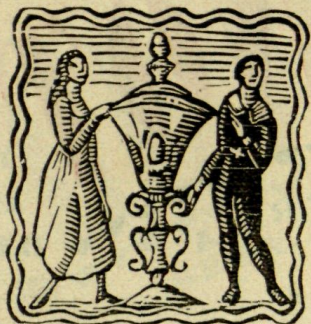
O

S

A.
UAB
Comunicació
General

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

BIBLIOTECA PARTICULAR DE
ESTANISLAU ROIG GIRA
— BARCELONA —

RAMON SUNYER

JOIER

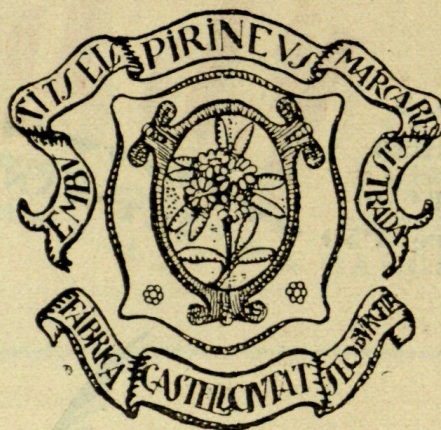
Corts Catalanes, 643 - BARCELONA

**CHEZ
NELLY**

22 Rue Claris

*pour les tout
petits*

TELÉFONO { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llengonices, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

Treballs de Pelleteria
Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe
Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.ª, 1.^a
BARCELONA (G).

CASA ALDEA

*Confecció de Pantalles,
Tapetes, Coixins, etc.*

Models especials de la casa
Comtesa Sobradíel, 4
Barcelona

Galeries Laietanes

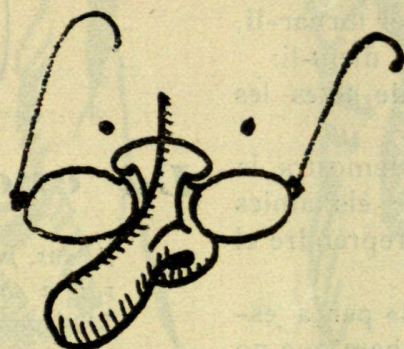
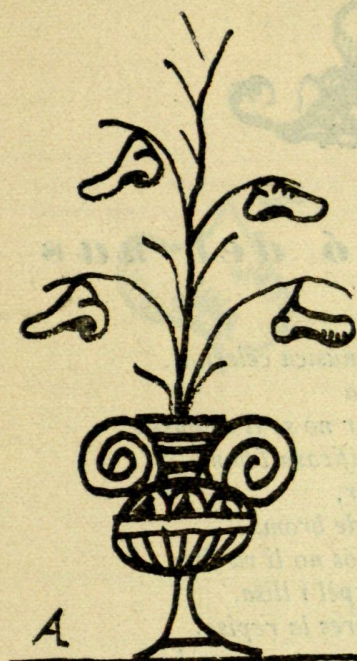
Granvia, 613 - Barcelona - Telèfon 4902-A

ANTIGUITATS - ART MODERNA

BRODATS : TAPISSOS : CAMAFEUS
ALCATIFES PERSES : MOBLES D'ESTIL

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Exposicions constantment renovades d'obres d'art dels més afamats artistes moderns.

L'HOME DELS ULLS

EL nostre estimat director, entestat a fer-nos parlar de l'home dels nassos, i el que sotscriu, entestat a no parlar-ne. I com que som nosaltres els qui havem d'escriure aquest «davantal», i no el director, vol dir que nosaltres sortim amb la nostra.

Voldríem parlar de l'home dels ulls, o dels ulls de l'home, que és una cosa semblant. I voldríem parlar, sobre tot, dels quatre ulls: perquè avui, que mestre BORINOT surt al carrer, podem dir que som l'home dels (quatre) ulls.

Molt ha parlat hom dels ulls de les dones. En canvi dels ulls dels homes no sabem que ningú n'hagi dit res. I de l'home dels ulls, encara menys.

Això no obstant, moltes i moltes de coses podrien ésser dites dels ulls dels homes. Amb sinceritat hem de confessar que nosaltres no sabem per on començar; i no precisament per abundor de matèria, sinó perquè no sabem què dir. Sospitem que dels ulls de l'home, o de l'home dels ulls, podrien ésser-ne escrites moltes pàgines; però no passem de sospitar-ho. I, si volen, «ho tenim a la punta de la llengua», i no ens surt.

En el pecat portem la penitència: per haver-nos volgut rebellar, i no escriure de l'home dels nassos, no sabem què escriure de l'home dels ulls. Ah, si haguéssim cregut a

la mare! ara no hauríem de dormir a la palla.

De tota manera el nostre orgull resta satisfet. Hem guanyat la partida: no parlem de l'home dels nassos.

Dèiem que sospitàvem que moltes de coses podrien ésser dites de l'home dels ulls. I que no se'ns acudia el què. Per fi ho havem trobat. Eureka! I és una cosa mai dita.

Heus-l'aquí: «Els ulls de l'home són l'espill de la seva ànima».

Un cop de puny! Tantost acabem d'escriure aquesta profundíssima sentència, ens sentim caure un cop de puny damunt l'espatlla. I una veu que ens crida:

—Barra! això no t'ho has empescat tu, pillastre. Aquesta sentència la duen tots els tractats de filosofia. Has comès una afanada. Endemés, ço que acabes d'escriure no es refereix pas solament als ulls de l'home, sinó també als de la dona.

Nosaltres, aleshores, sense tornar-li a l'amable interruptor, el cop de puny, per tal com s'havia allunyat prudencialment, poguérem, en canvi, replicar-li, dolçament:

—Aquí està! Aquí rau la meua invenció, ço és a saber:—Que els ulls són l'espill de l'ànima en els homes, no ho són en les dones. I puix tant necessites les coses ben mastegades, t'afegiré:—No et fiessis pas mai dels ulls de

les dones; que enganyen. ¿Que no ho saps per moltes experiències?

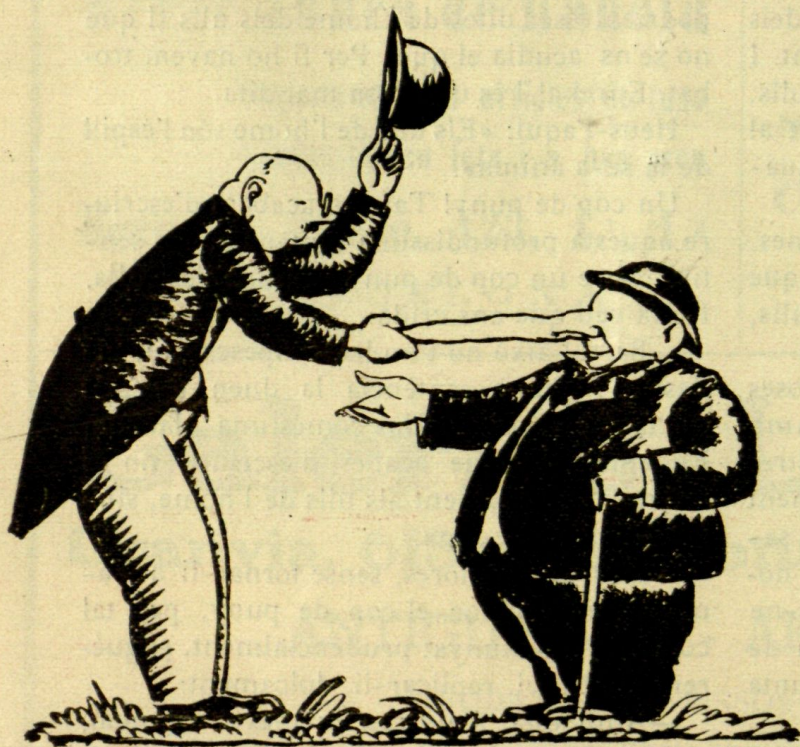
El nostre amable interruptor acotà la testa i es donà per convençut, melangiosament, i cuità a estrènyer-nos la mà. La qual cosa acomplerta, temps ens mancà per tornar-li, amablement, el cop de puny, bo i dient-li:

—Ves, i rectifica la sentència de totes les filosofies.

Acabat el petit incident, que demostra la cordial germanor regnant entre els amics d'un periòdic, ens disposàvem a reprendre el fil d'aquest «davantal».

Tornem a posar-nos els «lentes» per a escriure... i quina sorpresa! Trobem que no se'ns aguanten. Ens trobem sense ulls (perquè els nostres ulls, si no són quatre, és com si ho fossin). El nas havia pres venjança, i ens havia fugit de la cara. I és clar que els «lentes», sense la cornalera nassal, que els faci de suport, no es poden aguantar, i no podent-se aguantar, nosaltres no hi veiem, i no veient-hi, donem per acabada la innocentada.

FLUMELL.

—Còm es troba, senyor Nassari?

—Un xic tapat de nas.

La creació del nas

Al nas, peça ideal,
vaig a cantà amb música celestial.
M'ajudarà la Musa
si el forat de cantar no se li embussa.
Quan Prometeu edificava l'home
amb fanc de rajoler,
com no estava pas de broma,
aquest ganxo graciós no li va fer;
i era sa cara sense pèl i llisa,
mancant de les ulleres la repisa.
«Homo sapiens» de cop, no va saber
pas veure que no estava ben sencer;
i va sortir de la rajoleria
contemplant la Natura amb alegria.
Mes, prompte desd'un arbre el temptador,
prenent la forma d'un ocell xerraire
verd i amb el nas rodó,
va dir-li amb veu cridaire:
«Dónde vas infeliç,
que en la cara te falta la nariç?»
«Homo sapiens» el rostre es va tocar
i sense nas ni pèl el va trobar.
Mirant en canvi els altres animals
els va veure ostentant fosses nassals.
I tornant a la bòvila divina
mogué bona bronquina,
dient a Prometeu: No tens «decoro»
si no em dones ço que has donat al lloro
i al porc i a l'elefant.
Perquè, com m' ho faré
quan essent vell mos ulls s'iran cansant,
si «quevedos» posar-me no podré?
El déu li responia:
Molt gran és ta follia;
veuré però a complaure't altra estona,
que ara estic fent els baixos d'una mona.
No m'en fio, ja sé que Prometeu,
respón l'home, mes no sé si pagueu.
El déu llavors irat
va llençar-li a la cara, d'un grapat,
el tros de mona que plasmanent estava,
i nas i pèl a l'hora li donava.
Per això són les simies, oh sort feral!
sense cua i pelades del darrera.

RAU-RAU

—Jo, allà on ting més fret és a les orelles. —Doncs jo al nas.

Els Tipus de la Setmana

L'home de les orelles

ENCARA que només sigui que de trasantó, entre aquests tipus de la setmana farem constar el de l'home de les orelles. Aquest senyor no és un invent dels nostres dies. Ja els antics representaven la Fama, com una mena d'ocell tot orelles, que ho sentia tot, que ho arplegava tot, i que tot ho anava escampant i fent-ho assaber.

L'home de les orelles és, també, l'home que de tot està assabentat, fins d'allò més extravagant i insospitat. Com que té tantes orelles com dies té l'any, i com que d'un cap de dia a l'altre en conten a munts, per força ha de saber-ne moltes. I és de plànyer una mica, perquè arriba que el pobre home té el cap com uns tres quartans.

Per això mateix, és un home temible. que si us agafa, us en comença a dir un seguit, que us fa rodar el cap, i acaben per xiular-vos les orelles.

Per ben informat que vós esteu de tot, ell

sempre us passa la mà per la cara. Sempre té per dir-vos-en unes quantes que ningú no les sap, llevat d'ell.

Si l'encepegueu un dia de vent, ell us conta que hi ha hagut set catedrals que han caigut: ell n'ha sentit el soroll.

Si l'encepegueu un dia de terratrèmol, ell l'ha sentit de banda a banda, del Pirineu fins més enllà de Tortosa.

Si l'encepegueu un dia de calor, ell us assabenta que tots els del barri del Poble Nou han passat la nit banyant-se al Bogatell, el simpàtic riuet de la nostra ciutat, honra de Barcelona.

Si l'encepegueu un dia de fred, ell sap que a Vich hi ha set canes de neu; que a les Maleïdes han quedat colgats per la neu tres ramats de bestiar de peu rodó i nombrosos pastors i rabadans.

Tot això ell, el mateix dia, ja ho sabia, al cap de pocs minuts d'haver-se esdevingut. Després, no és veritat res de res.

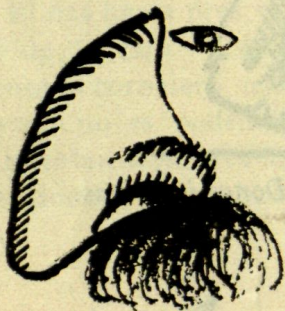
Si se les enfila pel cantó de la política, la

seva vena no s'acaba mai. Us parla d'un complot que avui ha estat descobert als Estats Units, contra el rei del carbó; us assabenta dels més misteriosos secrets i detalls de la mort d'En Daudet; us conta que a Turquia han eixugat els Dardanel·ls.

Us parla de la Societat Astronòmica de les forces de l'Ebre, de la Societat Protectora d'Animals i plantes...

Si per ventura, al cap de dues hores, el torneu a encepegar, i li dieu que tot allò que us havia dit no ha estat confirmat, us respon que ja ho sap: que tot havia estat infundis.— La veritat dels fets,—diu—és aquesta....

I us comença una tirallonga que no s'acaba mai. Us deixa a vós, cuita a contar-ho a un altre. D'aquesta manera passa la vida. Sempre li xiulen les orelles.

L'home dels nassos

QUAN érem petits no ens podia cabre al magí que hi hagués un home amb tants de nassos com dies té l'any. I no teníem manera d'imaginar-nos trescents seixanta mocadors actuant a l'hora per dissimular un estornut, posem com a cas.

Fins un dia que vàrem sentir un estornut tan formidable que comprenguérem clarament que allò no podia fer-ho una persona sola.

¿Veritat, que hi ha gent que estornuda amb tal vehemència i terrabastall, com si ressonés per trescentes seixanta cinc trompes sonores? Que potser es pensen que som sorts?.. Per què deuen fer-ho, tan fort?

Fóra una cosa curiosa d'escatir el per què d'aquests monumentals estornuts. Potser algun dia n'obrirem una enquesta.

Mentrestant, si mai sentiu algun d'aquests senyors que estornuden tan sorollosament, pregunteu-los com es diuen, i trameteu-nos, si us plau, llur nom.

Els anirem a veure. els farem retratar, i els exposarem a la pública ignomínia.

TANTSEVAL.

INDISCRECIIONS

L'EDAT DE LES DONES

GENERALMENT, l'edat de les dones no és certa ni segura més que fins als quinze anys. Dels quinze anys en davant, la veritat perillosa. Una dona tolera fàcilment, li plau i tot, de tenir quinze anys, l'edat florida i galana. L'edat de la poesia. Els quinze anys són el símbol de l'amor novell i tendre. Es quan una noia comença de fer dir tantes i tantes bestieses.

Endemés, en arribar pels volts de quinze anys una noia ja és "senyoreta"; i pot donar-se aquest títol, tan envejable, parlant fins de sí mateixa; i ja pot anar de parella en algun casament.

De quinze anys en amunt, cal anar amb compte. Setze anys volen dir dinou; dinou, volen dir vint i set; vint i set, volen dir quaranta.

Quaranta anys... Quan una dona diu que té quaranta anys, fa l'efecte que no sap el què es diu, que comença de perdre la claredat d'enteniment... Al cap d'un cert temps de dir que tenen quaranta anys, les dones, tot d'un plegat sentireu a dir que passen dels vuitanta.

En passar de la vuitantena, les dones, generalment, no se'n empatsen, de dir-ho. Al contrari, se'n gloriegen. En tal manera que a totes les conversacions parlen del mateix. I us conten que no els manca cap dent, que hi veuen clar, que mai no les ha hagut de tocar cap metge, que mengen amb molt de dalit, que ja són besàvies, que tenen el cutis fi com el primer dia, i que mai no s'han pintat, ni no s'han posat pólvors, com fan les dones d'avui en dia. I poc se'n hi va si no us comencen, elles, un flirt eternidor. Passat els vuitanta anys, les dones és com si tornessin a la ratlla dels quinze. Per això tornen a dir veritat.

Ara, el que s'esdevé, sovint, és que, passats els vuitanta anys, el nas ha fet un camí especial, i es presenta com un ganxo, que senyala la barballera, i que dificulta notablement l'expressió de l'amor. Tot al revés del que s'esdevé als quinze anys.

Així, per acabar, direm que el nas és la vareta del rellotge de sol que marca les hores, millor dit els anys.

Per saber l'edat d'una dona, fixeiu-vos en aquest detall. I no us equivocareu.

No debades, les dones tenen tal tendència a dissimular el nas.

Pas de Pel·lícula

L'HOME DELS TRES NASSOS

PEL-LICULA DRAMATICA EN TRES
EPISODIS

HAVEM cregut convenient no fer més de tres epissodis a aquesta pel·lícula, per correspondre com cal a l'atenció del protagonista, que no ha volgut tenir més de tres nassos. Amb tot, a les lectures amants de les llargues sèries, donarem amablement una recepta. Afegint senzillament un zero al tres, tindran trenta epissodis: si n'hi afegeixen dos, tres cents, i així successivament de la mateixa manera que es fa amb les quantitats que s'expressen en marcs. Les nostres lectures no diran, doncs, que les deixem desamparades davant una tragèdia tan terrible, però tindrien tots els drets per afirmar-ho, si deixéssim, com cal, de fer un pròleg de tendències morals i filosòfiques per explicar tot l'abast moral i, naturalment filosòfic de la nostra superproducció.

Imagini's de primer, la nostra lectora, un títol que digui: "L'home dels tres Nassos", lleixi totseguit el que segueix, i restarà satisfeta.

"Els difícils viaranyes de la vida no s'han fet per tots iguals. Hi ha homes que passen per la polsosa carretera, (si no ha plogut), però tenen en canvi l'amplitud dels horitzons. Altres passen per la planura de les mars (si no fa vent), i tenen encara horitzons més amples. N'hi ha, en canvi, que han de passar per un forat i menys mal si no han de passar per més d'un, que per estret que sigui es passa. Però, i si han de passar per un colador?"

EPISODI PRIMER

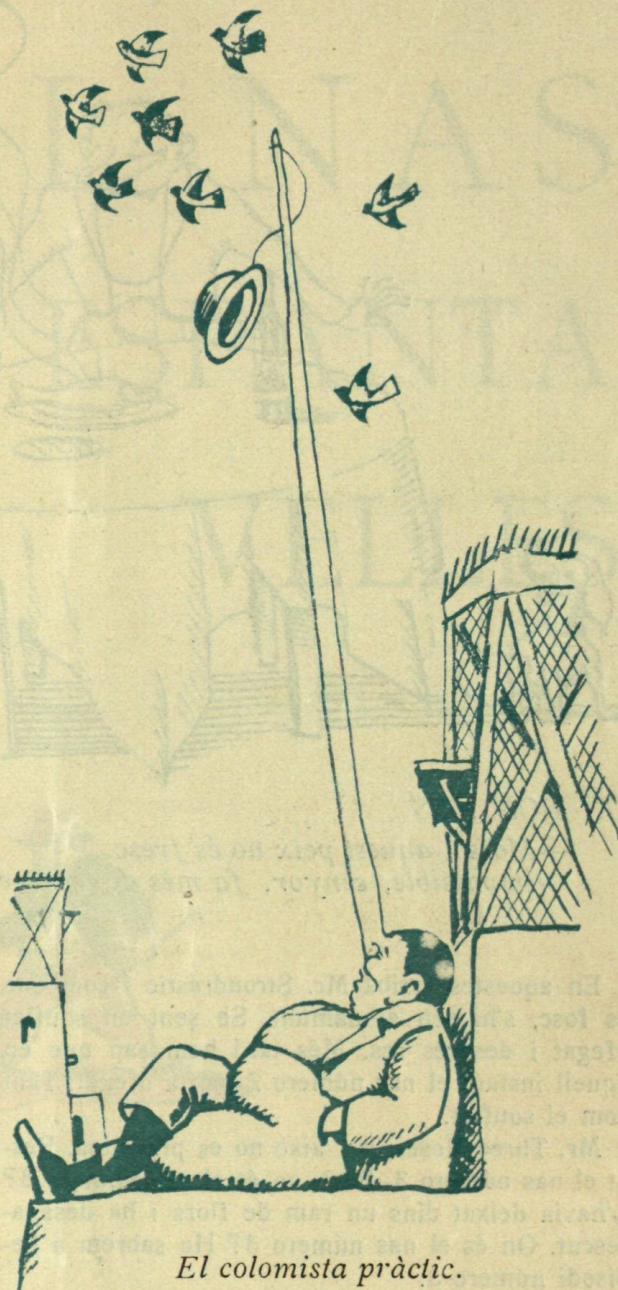
Un carrer dels barris més baixos i de les temperatures més baixes de New York. Fa fred; molt fred. Un home molt embossat passa pel carrer. Es veu que en porta una al cap i una altra al sac, encara que el sac no se li vegi. No se li veu més que el nas. Un nas carnós de patata.

Totseguit ens traslladem a casa el milionari mister Goldmark. No fa fred; calefacció, mobles artístics. La filla de Mr. Goldmark, una bellesa que fora del cine és professional, festeja amb el doctor Strongdrastic, jove elegant i també una bellesa, però ella no se l'estima gens ni mica.

De sobte passa un corrent d'aire. Fa fred. Tothom vol fer tancar portes i finestres; però quan van a fer-ho, veuen, els criats, un home misteriós que s'allunya i troben que la calefacció ha desaparegut; l'individu misteriós l'ha robada.

EPISODI SEGON

El detectiu Mr. Three Noses entra en acció. Es l'Home dels tres Nassos. El nas de l'individu misteriós era per despistar.

El colomista pràctic.

Mr. Three Noses té un nas (tres) formidable per trobar pistes. Totseguit d'entrar posa els tres nassos damunt la taula i n'amaga un a diversos recons de l'habitació. Tothom se'n va.

Es negra nit. Un cercle de llum. L'home misteriós entra. El nas número 1 ensuma. El lladre registra la cambra. De sobte troba el nas i distretament se l'embutxaca. Desgraciat!

L'endemà. Tothom cerca el què manca i no manca res. El detectiu cerca els seus tres nassos i no en troba més que dos. Es frega les mans de satisfacció. Tot va bé.

Vé la nit. Horror. Ha estat robada la llum elèctrica!

Mr. Three Noses torna a repartir els dos nassos que li resten. En deixa un damunt d'una cadira de braços.

UN BON NAS

—Mosso, aquest peix no és fresc.

—Impossible, senyor, fa més de tres mesos que el tenim en gel.

En aquestes arriba Mr. Strondrastic i com que és fosc, s'hi seu al damunt. Se sent un soufflet ofegat i després res. Més tard hom sap que en aquell instant el nas número 2 moria ofegat. Tant com el soufflet.

Mr. Three Noses, per això no es preocupa. Resta el nas número 3. Però, on és el nas número 3? L'havia deixat dins un ram de flors i ha desaparegut. On és el nas número 3? Ho sabrem a l'episodi número 3.

EPISODI TERCER

El matí. La criada prepara els esmorzars. Obre la nevera; glassat, hi ha el nas número 3.

La cambra de miss.

Es lleva; misteriosament agafa un retrat del famós detectiu que té damunt la calaixera i el besa; després se'l posa damunt del cor... el seu cor no bat! Li han robat el cor! I ella, que, com és costum, ja s'havia enamorat del famós detectiu!

Qui cerca el lladre?

El famós detectiu està tranquil. Li resta el nas número 1; n'està segur, i quan cridi el nas número 1, ell ho revelarà tot. Però no és temps encara.

A la tarda, arriba el doctor Strongdrastic, el pre-tendent. Miss Goldmark, involuntàriament se'l mira amb simpatia. Bé és veritat que quan roba-

ren la calefacció i el llum, el Dr. Strongdrastic era allà per defensar-la.

La conversa segueix el seu curs natural, quan el Dr. Strongdrastic es dona un cop al front. Fa tres dies que havia comprat un tros de formatge camembert madur i fa tres dies que se'l oblidà a la butxaca! Incontinent es treu el formatge i surt, junt amb ell, un objecte pàl·lid, que cau a terra sense donar senyals de vida. Mr. Three Noses s'hi precipita: és el seu nas número 1! Està, però, fet una llàstima. Mr. Three Noses l'agafa amb dos dits i el tira a l'escupidera.

També ha caigut quelcom més, junt amb el nas. Miss Goldmark també reconeix el què és: és el seu cor, però està també fet una llàstima, i quan el Dr. Strongdrastic li torna dient que l'havia trobat, ella no el vol... perquè Mr. Three Noses és massa lleig sense cap nas, i el nom li ve gran.

Mr. Three Noses, per convèncer-la li diu que quan tindran dos fills els tornaran a tenir els tres nassos entre tots quatre; però ella li replica que sense cor mai no podrà estimar-lo, i que el cor d'ella fa massa tuf de formatge perquè el torni a acceptar d'aquell que li va robar.

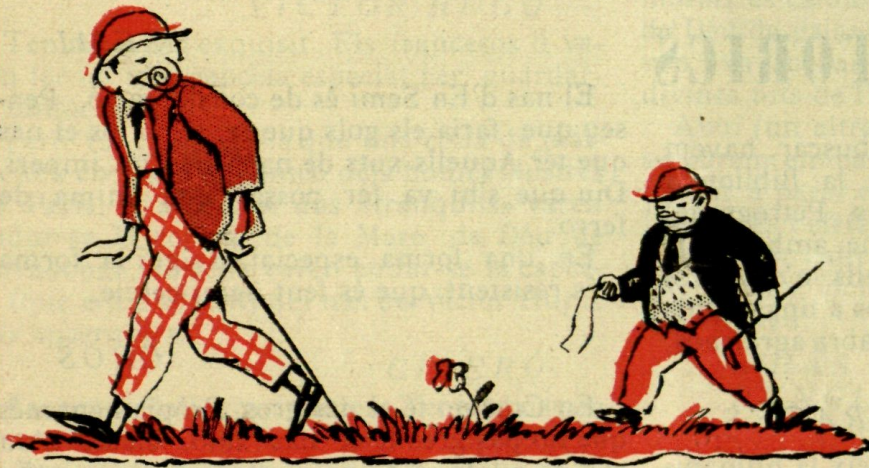
I d'una manera tan tràgica, amb un casament i una desesperació acaba aquesta supersèrie que tindrà un èxit que ningú de nosaltres no ens esperem.

EL CAVALLER TÍMID

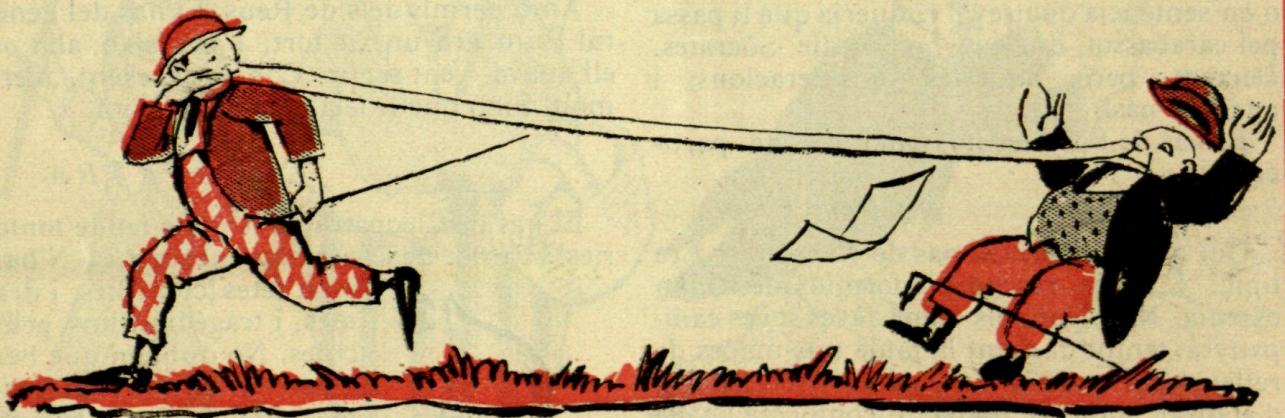

*El sastre m'ha fet una màniga
massa curta.*

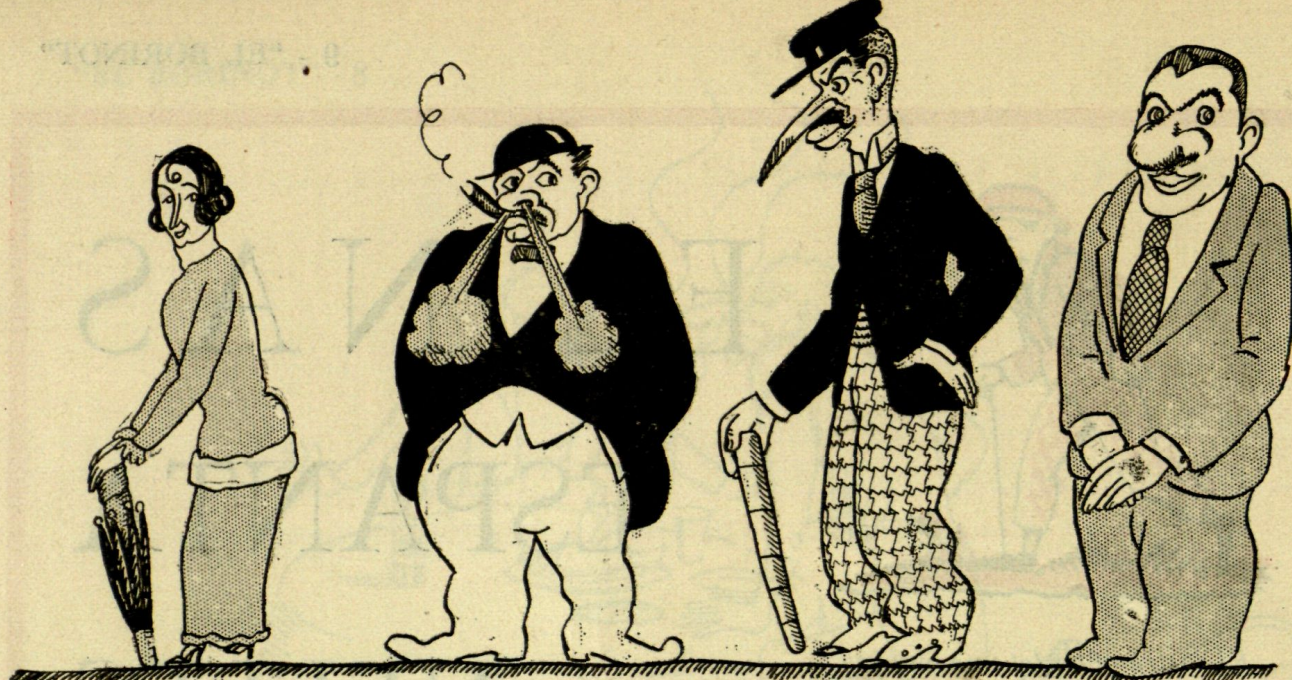
EL NAS ESPANTA VELLES

—Potser sí que vé a cobrar!!!

—Té! acosta't....

*Un nas prim
a mi plim.*

*Un nas tort
bufa fort*

*Un nas llargarut
gènit fumut*

*Nas boterut
fa bon embut*

NASSOS HISTORICS

PER fi! Després de molt de buscar, havem trobat uns manuscrits a la Biblioteca Imperial de Petroburg (abans, Petrogrado; més abans, Sant Petersburg) que, amb permís dels Soviets, hem llegit; i d'ells n'extraïem les següents notícies, relatives a uns quants nassos històrics, que el lector sabrà agrairnos, com la cosa s'ho mereix.

SÒCRATES

És el savi més savi que coneix la humanitat. Diu que no va deixar res escrit, però que els seus deixebles en tragueren moltes ensenyances que li atribuïren. No cal dir que, posats a atribuir coses a Sòcrates, hom li encoloma cada bajanada que fa feredat. Així, quan un home vol convertir en màxima o en sentència qualsevol ruqueria que li passa pel carabassot, diu que ho va dir Sòcrates. Deixem, però, aquestes consideracions; i anem al nas.

El nas de Sòcrates no tenia res de particular.

NAPOLEÓN

Qui no coneixeria el nas de Napoleon? Era típic. I d'una resistència formidable. Quan extenia, Napoleon, els plans de les seves campanyes, tenint damunt la taula uns mapes de relleu, com que era tan curt de vista, s'havia d'atansar molt al mapa, i conforme anava passant la vista pels punts estratègics, per carreteres, per corriols, o muntanyes a través, el nas, que li tocava al mapa, dibuixava un solc, i l'itinerari restava fet, automàticament.

SEMI

El nas d'En Semi és de consideració. Penseu que faria els gols que fa, si no fos el nas que té? Aquells xuts de nas valen un imperi. Diu que s'hi va fer posar una ànima de ferro.

En una forma especial, o sigui la forma més resistent, que és fent semi-cercle.

CROS

En Cros no té el nas gros. Pròpiament més que no pas gros té el nas xato, efecte d'un cop de pilota, o d'una puntada de peu: no ha estat posat en clar, fins a la data.

Per tal d'averiguar-ho, estant fent uns assaigs químics a càrrec Cros.

PRIM

Amb permís dels de Reus. El nas del general Prim era un xic tort; i per això, allà on ell anava, vent segur. Com a excellent, n'era molt. Sinó que li feia olor de pólvora.

CLEOPATRA

El nas de Cleopatra, que n'ha fet de tonteries! I l'amor de Cleopatra, encara més. N'han estat fetes [comèdies, i drames, i tragèdies: fins pel·lícules. No dubtem que ben aviat en faran radiogrames, i telefonies, i avions. El nas de Cleopatra es presta a tot. Tenia forma de piràmide. Era de Egipte.

LLUÍS XIV

Es famosíssima la cèlebre frase de Lluís XIV:—El nas sóc jo.

MIQUEL ANGEL

Amb la seva grandíssima genialitat, Miquel Angel tenia una mania pel nas. Una vegada se'l va aixafar amb un cop de martell, i va restar sense, com és molt natural.

No trigà, emperò, gaire a penedir-se'n, i per això feia aquells sonets tan tristos i melancònics.

Un dia, quan hagué acabat de fer el seu famós Moisès. encarant-se-li, li digué:—No més et manca que de parlar!—I dient això va donar-li un cop de martell al... genoll.

HOMER

El màxim poeta de la història... no tenia nas.

La raó es molt senzilla: Homer no ha existit mai.

VÍCTOR HUGO

Tenia un nas exquisit. Els francesos li varen fer fer una capceta especial per guardarlo millor.

Però va venir el dia que una colla de malfactors entraren al Panteó dels homes il·lustres de París; i, així com uns «tranquils» varen endur-se la corona de la Mare de Déu de Covadonga, aquells varen endur-se la capceta (que era d'argent) del nas de Víctor Hugo. *Els miserables!*

CICERÓ

Escriptor llatí, gran orador. Tenia el nas en forma de sigrò. Per això es diu Ciceró (que en llatí vol dir sigrò.)

OVIDI

Poeta, també llatí, anomenat Publi Ovidi Nasson, del gran nas que tenia.

CÈSAR

Cèsar va vèncer Pompeu, gràcies a la major bravesa del seu nas. Però, així i tot, no pogué alliberar-se d'una mala mort. L'assassinaren els seus mateixos, els *brutus!*

POMPEU... FABRA

Déu n'hi doret del seu nas; no té res d'extraordinari, en apariència, què és cas! Però flaira molt fi. Per això ha pogut fer tanta esportada de «coses» de la llengua.

ROMEU I JULIETA

S'enamoraren pel nas: ambdós el tenien perfectíssim. El mateix Morera i Galícia n'ha tocat, encara, les conseqüències: el té molt ben fet.

Les nits de lluna, en les quals els dos enamorats es cantaven llurs amors. entre un bé de Déu de galanies; que els àngels hi cantaven. va acabar de perfeccionar-los-el. Oh, divines nits de l'amor!

Avui (un altre cas de degeneració, que insinuàrem en parlar de Sòcrates) l'amor ha vingut a parar en unes vulgars materialitats. Julieta, és l'elefant del Parc: això per l'una banda. Per l'altra, un pastel, una gurmenderia: tortells, dolços i torrons, pa de luxe de can Romeu.

N'HAS DE CANTAR UN
RENGLÉ

¡.....!

NASSARI

Un nas curt
entra i surt.

Per les canals d'un nas arremengot
es veu el cervell més amagat.

Nas xato i busca raons
no promets que no dons.

IBAR
Biblioteca de Comunicació
General

El faristol portàtil.

De Nadal a Sant Esteve

N A D A L

LA CULTURA BARCELONINA

1) *La Boqueria.*

LA vetlla de Nadal hi hagué gran funció, no al Liceu, a la Boqueria. Tota la Rambla, de cap a cap, era ocupada per innombrables automòbils, que anaven deixant i prenent la més selecta i distingida concurrència, a l'entrada faustosa, neta i polida, de la Boqueria. El mateix senyor Ribé, en persona, dirigia el cerimonial.

2) *A cân Marsal.*

Diu que, com enguany, mai no havia estat despatxada tanta d'aviram a cân Marsal. La quantitat de gèneres venuts ascendeix a la respectable xifra de vintiquatre milions de pessetes. Es gran la cultura de Barcelona.

3) *Al burro di Milano.*

Hom hi veié fent cúa, i amb tres pams de nas, per tant d'olorar, savis significats. La cúa arribava fins al Petit Pelayo. Però la cúa no durà sols la vetlla de Nadal; que encara segueix. Com pot un hom veure per la següent

4) *Estadística.*

Purgants despatxats en les farmàcies i en altres

llocs famosos per llurs potingues: noranta tones. Continúa oberta la subscripció.

EL DIA I L'HORA DE MENYS SOROLL

ES el dia de Sant Esteve, de set a vuit del matí. Barcelona és com si no fos. No se sent cap remor. No van carros, no van cotxes, no van automòbils; no van persones. Els tranvies, molt escassos, sembla que portin les rodes de cotó fluix. Això, al carrer.

Per dins de les cases, igual silenci, o pitjor encara. Si no és, de tant en tant, els roncs que surten d'aquesta cambra i d'aquella altra. O, tal vegada, algunes corredisses, amb robes primes, i clamors subterrànies de revolucions intestinals.

UN CARRO DE POLLASTRES

Sant Esteve, a mig matí, veiérem passar un carro ple de gàbies de pollastres. Tothom se'ls mira com una cosa de l'altre món. Fa tan estrany, que tothom es creu que són els innocents que adelantent l'arribada.

EL CONCERT DE SANT ESTEVE

L'Orfeó Català ens dona les cançons nadalenques. Els qui van a sentirles són a milers. Una vegada més, tothom resta admirat de la manera com ho fan, els orfeonistes. Ni un gall.

L'ESTEVE RIERA

Allò era un plebiscit: quatre cues de gent alhora anaven a votar a cà l'Esteve Riera. Diguem, tot seguit, que per cada vot, l'Esteve Riera donava, graciosament, un tortell. Ja sap el què es fa.

L'Esteve Riera té bon nas.

UN CASAMENT PER SANT ESTEVE

Per Sant Esteve, un casament. Oi que sembla el títol d'un pel·lícula o d'una novella d'aventures? Però no hi ha millor pel·lícula, ni millors aventures, que la realitat.

Passàvem pel Gran Metro (Plaça de l'Àngel: anunci gratuït), i veiérem una taula parada, amb tot de flors. Preguntàrem:—Un bateig?—No, ens respongueren: un casament.

—Quin poc nas!

—Per què?

—Perquè és no adonar-se que un casament per Sant Esteve és menjar rescalfat.

EL SENYOR PAU

—Sí, miri: anàvem a fer una mica el nas.

—Ja veurà: nosaltres, també.

La nit de cap d'Any

I

PREPAREU bé la taula, que ha de venir l'hoste. La nit és freda i les juntures de les portelles gemeguen del ventet fi de la nit. Encengueu bé el foc, petroli o tions, electricitat o escalfapanxes. Després, netegeu bé les copes de cristall. I poseu, al mig de la taula, un càntir d'aigua fresca.

Li plau a l'hoste de beure a galet.

II

Estan a punt de tocar les dotze. L'espectació ha anat creixent, creixent. Hi ha un silenci còrpor; i el rellotge es va parant, perquè se li acaba el temps. El misteri del temps que fuig apar que bategui entre les bigues del sostre. La solemnitat de l'hora és inenarrable. Tot es va aturant. Els sorolls s'allunyen; les remors s'esvaeixen. La gent s'adorm. S'enten, la gent vulgar.

III

Els selectes, els distingits, els refinats, fan la festa.

Toquen les dotze. Entra l'hoste amb la magestat de l'inconegut i enigmàtic. Tothom cura de veure quina cara fa, quines senyals porta, quins averanys poden ésser fets, pel seu aspecte. L'hoste no diu res. Tota la gent, però, es vincla respectuosament. L'hoste s'asseu; i aleshores comença

el desgranar simbòlic dels dotze grans de raïm. Una veueta fina i manyaga de la noia de cabells d'or, diu:

—Ara resulta que l'hoste duu una piga.

IV

Doncs serà un any pigat. Perquè l'hoste hom endevina que es tracta de l'any novell. El tema és joiosament comentat, mentre les botelles del xampany es buiden, l'una després de l'altra.

Un minyó i una noia comencen un fort idilli; i s'embadaleixen en la consideració de la piga que deurà tenir la criatura.

V

Són altes hores de la matinada. El fred ha entelat les vidrieres. Ha tornat el silenci més profund. Acabada la orgia, resten damunt la taula les despulles del banquet: cues de raïm, papers i copes trencades. Ha estat acomplerta la gran solemnitat, i tothom es dóna per satisfet, esperant que els diaris en parlin.

Com passa el temps!

Sembla ara mateix, i ja truca a la porta del pis la mà robusta de la dona de cada dia.

La minyona s'aixeca del llit (encara amb aires d'orgia i solemnitat), i va a obrir la dona de cada dia, la dona de la llet.

—Tingui, li diu a la minyona: cinquanta de llet; trenta de nata; i deu de "La Vanguardia".

Encara més!

FINS ara ens havíem admirat de les xifres fantàstiques assolides pels marcs; ens n'havíem admirat, i en somrèiem. Però, encara hi ha més, senyors.

Un savi nordamericà ha batut el record. Ha estudiat, ha calculat; i ha comprovat escrupolosament, la quantitat de mosques que poden eixir d'una sóla, en el termini de cinc mesos i mig, exactament. Són 335.923.200.001.017. El savi nordamericà les ha comptades, esmerçant-hi, per fer-ho, trenta nou anys i vintitres dies, tenint més de cent ajudants i unes maquinetes especials perfeccionadíssimes.

Per poder realitzar aquesta tasca, hagué de valer-se d'uns grans cubells, millor dit safaretxos, amb solucions especials, que permetessin la conservació dels simpàtics insectes, durant tan llarg període de temps.

El govern li ha atorgat, en premi a tan admirable treball, la distinció preadíssima de *amic de les mosques*.

Els veïns del carrer de les Mosques, de Tarragona, que s'han assabentat de la cosa, han acordat fer unes festes sumptuoses de barri.

A Barcelona, hom diu que aviat serà constituïda una associació d'*amics de les mosques*, proposant-se de fer venir aquí el savi nordamericà.

De tota manera sembla que l'Associació Protectora d'animals de Catalunya, pensa de formular una enèrgica i raonada protesta contra aquell procedir; puix que si admet, en principi, i tolera, que pugui hom matar mosques, no pot consentir que durant trenta nou anys les tingui hom exposades en remull; ho estima vexant per als pobres animalons.

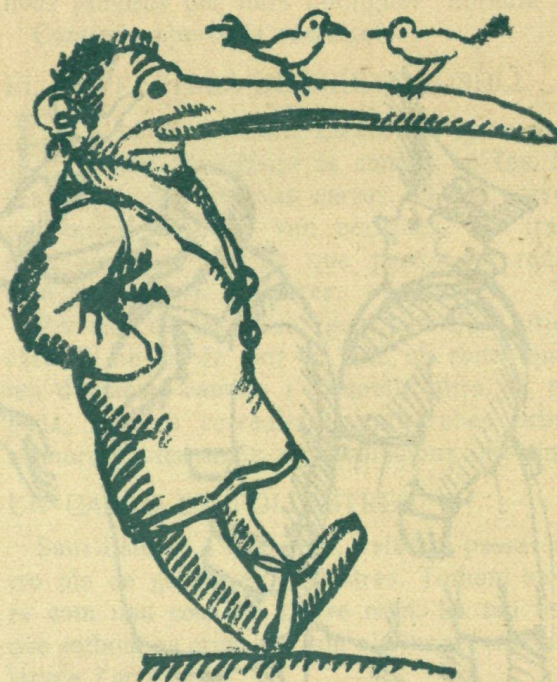
Però en definitiva creiem que triomfarà el savi nordamericà, el qual està fent un invent per matar les primeres mosques. S'acabaran les mosques.

I s'acabarà per sempre allò de "li va pujar la mosca al nas".

Per què algunes senyores tenen el nas vermell

LA qüestió que amb aquest títol plantejem és una qüestió que ha interessat i que ha preocupat. Molts savis s'hi han trencat la closca. Alguns Estats poderosos, i

De la Protectora d'animals i plantes.

algunes cèlebres Universitats, havien ofert premis valuosos, convocant uns Jocs Florals, en els què la Flor havia d'ésser atorgada a la millor poesia que contés el per què els nassos d'algunes senyores són vermells. Tot havia estat debades.

Darrerament un savi alemany, el doctor Graubunzen Von Micks, sembla que ha trobat el secret. La descoberta ha produït sensació.

El motiu que els nassos d'algunes senyores siguin vermells és degut a la mantellina (no res de dobles sentits). Ens referim a aquella mantellina, o velet prim, de vegades llis, de vegades amb mosques o dibuixos, que hi ha en alguns capells, i que tapa lleument la cara de les senyores, passant per damunt el nas.

Aquesta diguem-ne mantellina, amb la fregadissa que fa sobre el nas, produeix aquella típica vermellor, que tant molesta i que tan mal efecte fa.

Això es tot. Aquesta és la profunda descoberta, digna d'un savi alemany.

Ara ja ho saben, les senyores.

R E S P O N E M

(No tornem els originals)

A. Z.—De Girona. Vagi a filar, amb bones paraules. Isart.—Digui'ns coses d'aquestes.

J. C. P.—Serà per a un altre dia, company. Però, gràcies, eh?

M.—Està bé.

Gosè.—Ens ha pres per altre.

Am.—Sense esca no va.

Fori.—Fora.

Angels de Vilanova.—Massa innocents.

M. I. X.—Anirà.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

AIGUA DE SALENYS

* * *

PALAHÍ Y C.^a-S. Feliu de Guíxols

Sucursal a Barcelona

Montjuic del Bisbe, 4 - Telèf. 1457-A

* * *

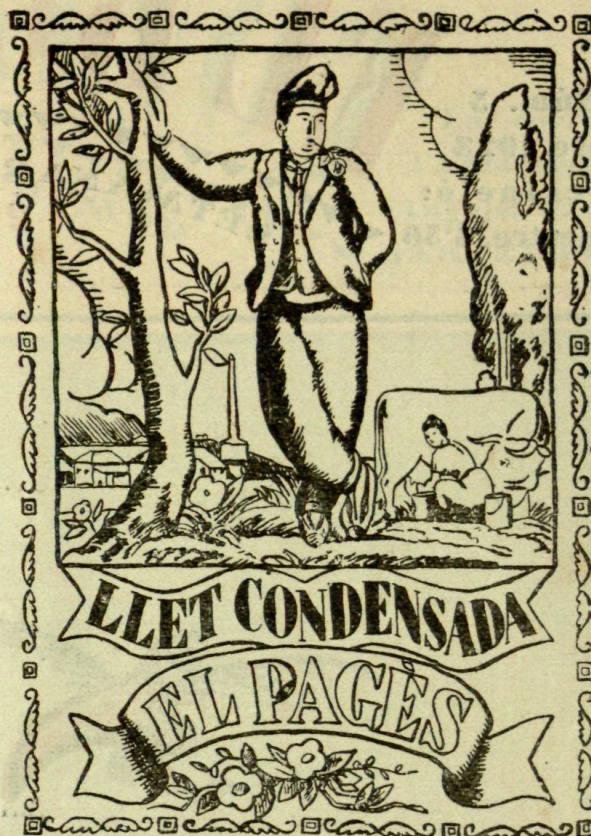
Representant a Madrid

D. FELIX GAOS

Barbieri, 1, duplicat - Apartat 443

* * *

**L'aigua mineral de SALENYS
és indiscutiblement la millor**

Proveu-la i no en gastareu d'altra.

?

***Fixeu-vos bé
al número que ve***

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

EL BORINOT

Any I - Núm. 5
27 Desbre. 1923

Subscripció:
Trimestre, 3'50

SETMANARI DE BARRILA
20 cms.

La corrisp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

Per damunt del nostre nas,
hi voleia la primera...